

Nogle Bemærkninger om Retten til Efternavn, i Anledning af Navnet du Plessis de Richelieu.

Af Chr. Bruun.

Det er et dansk Familie-Navn, som har givet mig Anledning til at skrive denne Nøtits, nemlig Navnet „*Du Plessis de Richelieu*“. Hvad jeg har at meddele om dette Navn, er ikke noget Nyt, thi det findes saa godt som Alt trykt tidligere, ja Noget af det er trykt for mange Tider siden. Men, hvad der er kommet frem, kan samles bedre, end det er sket hidtil, og det kan dog vist for fremtidige Personalhistorikere have nogen Interesse, at dette Samlede bliver opbevaret i det personalhistoriske Tidskrift. Nogle Oplysninger fra det norske Rigsarkiv skylder jeg velvillig Meddelelse fra Hr. Arkivfuldmægtig *E. A. Thomle*.

Paa Amerikanist-Kongressen, som blev afholdt i Kjøbenhavn i August 1883, stiftede jeg Bekjendtskab med et af Medlemmerne fra Frankrig, Hr. *Eugène du Flot de Mofras*, en ældre, meget elskværdig Mand. Han havde fyrretyve Aar tidligere været attacheret den franske Legation i Mexiko, og medens han opholdt sig i Amerika havde han bereist en Del af Vestkysten af Nordamerika, Oregon, Californien og Purpurhavet (la mer vermeille), og disse Rejser beskrev han i et Værk, som udkom i Paris 1844. I Februar 1852 blev han udnævnt til Ridder af Dannebrog; han var nok senere Ministre plénipotentiaire, og døde faa Aar efter, at Kongressen havde fundet Sted. Ved en af de selskabelige Sammenkomster, som Kongressen gav Anledning til, henvendte Hr. de Mofras sig til mig og sagde: „Tør jeg bede Dem om en Oplysning? Jeg ser af Fortegnelsen over Deltagerne i Kongressen, at der blandt de Danske er en Herre, som bærer Navnet de Richelieu. Jeg kjender den Families Historie, som i Frankrig har baaret dette Navn, jeg har kjendt den sidst Afdøde de Richelieu, og jeg veed, at den eneste af Mandkjønnet, som nu hedder saaledes, er et Barn paa 8 Aar. Og nu støder jeg i Danmark paa en Dansk, som hedder du Plessis de Richelieu.

Vil De sige mig, hvorledes forholder dette sig?“ Mit Svar paa dette Spørgsmaal bestod i, at jeg lagde Fingren paa Munden, og Hr. de Mofras sagde da efter et Øjebliks Betænkning: „*Ah! je comprends!*“

Jeg skal nu kortelig fortælle denne franske Families Historie. „*Le Plessis*“ er Navnet paa et Herskab i Poitou, og det er fra denne Ejendom, at Familienavnet stammer. Familien „*du Plessis*“ kan føre sine ældste Led meget langt tilbage, lige til det 13. Aarhundrede, og den berømte Historiker og Genealog *A. du Chesne*, som i sit Værk: „*Histoire généalogique de la maison royale de Dreux*“, Paris 1631, har indskudt en „*Histoire généalogique de la maison du Plessis de Richelieu*“, fortæller om den Troskab og den Tapperhed, som Herrerne af dette Hus havde vist mod Frankrigs Konger, og om hvorledes flere Grene af Familien vare udsprungne af Ægteskaber med Prindsesser af kongeligt Blod. Men der er rigtignok dem, der mene, at *Du Chesne* ved saadanne Ord har villet smigre for Kardinal *Richelieu*. Vist synes det at være, at det først er Kardinalen, som har gjort Navnet *du Plessis* berømt. Men da var Navnet blevet forandret. Thi mod Slutningen af det 15. Aarhundrede kom „*les terres de Richelieu et de Beçay*“ (i *Touraine*) til Familien *du Plessis*, og Kardinalen havde 1631 af disse sidste Besiddelser faaet oprettet et „*duché-pairie de Richelieu*.“ *Du Plessis*'ernes Vaaben beskrives saaledes: „*d'argent, à trois chevrons de gueules*“ ☪: 3 røde Sparrer i Sølvfelt.

Kardinal *Armand Jean du Plessis, duc de Richelieu*'s Søster *Françoise du Plessis de Richelieu* var i andet Ægteskab gift med *René de Vignerot*, og deres Søn *François de Vignerot, marquis de Pontcourlay*, blev Arving til Kardinalens Ejendom, Familienavn (*du Plessis*) og Hertugtittel (*Richelieu*). Han var gift med *Marie Françoise de Guemadeuc*, og deres Søn *Armand Jean* blev Fader til *Louis François Armand du Plessis, duc de Richelieu*, den bekjendte Marschal, der var født 1696 og døde 1788. Dennes Sønnesøn *Armand Emmanuel du Plessis, duc de Richelieu*, den bekjendte Premierminister, født 1766, døde 1822, og med ham uddøde den mandlige Linie, som nedstammede fra

Kardinalens Søster. Men Ministeren havde ved en kongelig Ordonnans af 27. December 1818, konfirmeret ved Patent af 19. December 1822, faaet Titelen (men ikke Familienavnet) overført paa en Slægtning. Hans Søster Armande Simplicie Gabrielle de Vignerot du Plessis de Richelieu var nemlig gift med Antoine Pierre Joseph de Chapelle, marquis de Jumilhac; deres Søn Armand François Odon de Chapelle de Jumilhac succederede sin Onkel og fik Titlen duc de Richelieu. Dennes Brodersøn Marie Odon Richard Armand de Chapelle de Jumilhac duc de Richelieu, f. 1847, fulgte efter ham; han døde 1880, og hans Søn Marie Odon Jean Armand de Chapelle de Jumilhac bærer nu Titlen: duc de Richelieu, de Fronsac et d'Aiguillon, marquis de Jumilhac, comte de Chinon; han er født den 21. December 1875.

Sagen staar altsaa nu saaledes: et Familienavn „du Plessis de Richelieu“ findes ikke mere i Frankrig; den første Halvdel af Navnet er uddød, medens den sidste Halvdel af det endnu lever.

Da Forholdene ere saadanne i Frankrig, er det ikke at undres over, at Hr. de Mofras blev forbavset, da han opdagede, at der i Danmark lever en Familie med Navnet „du Plessis de Richelieu“. Hvorledes er nu dette Navn kommet herop til de nordiske Lande?

Ved Aaret 1670 er der til Danmark eller Norge indvandret en Mand, der kaldte sig *Johan Daniel Richelieu* og som indtraadte i den norske Hær. Men før der tales mere om ham, maa en Rettelse foretages. I „Personalhistorisk Tidsskrift“, II. R. 5. Bd. er der til Side 173 føjet en Stamtavle over den dansk-norske Familie „de Richelieu“; her findes nævnet en „*Jacob de Richelieu*“, der i Aaret 1667 stod som Sergeant ved thronhjemsk nationale Infanteri-Regiment, og det formodes, at han har været Broder til Johan Daniel Richelieu. Hvis dette havde været Tilfældet, kunde man formode, at han var kommen først til Norge, og havde givet Anledning til at den formentlige Broder havde fulgt hans Exempel. Men saaledes forholder Sagen sig ikke. Forfatteren til Samtavlen, Hr. Arkivfuldmægtig *E. A. Thomle*, har meddelt mig, at Navnet *Jacob Richelieu* beror paa, at et Navn er læst fejl, idet der istedenfor *Jacobus Richelieu*

skal læses *Jacobus Rifstelius* eller *Ristelius*, der maa være den Mand, som nævnes i Reinhold von Hovens thronhjemske Regiment 1667, og i Militæretaten for 1680 og 1681 findes opført som Lieutenant ved det smaalenske nationale Infanteri-Regiment. Nogen Jacob Richelieu findes ikke i de samtidige militære Ruller og Bilag til Generalkrigskommissærernes Regnskaber. Og følgende gaar dette Navn ud af Historien om Familien Richelieu.

Johan Daniel Richelieu døde 1695 som Oberst og Chef for et nationalt Rytterregiment. Spørgsmaalet bliver nu, hvorledes er han kommen til at bringe Navnet Richelieu til Danmark og Norge, veed man Noget herom? Ja, paa en Maade. Det skal nemlig være et Familiesagn, at han stammede fra en Richelieu, der var med i Slaget ved Klostret St. Gothard ved Raab-Floden 1664, og ikke længe efter døde i Venedig. Det var i dette Slag, som varede i syv Timer, at Montecuculi sejrede over Tyrkerne og dengang frelste Wien fra en Belejring. Ludvig den Fjortende havde sendt Kejseren som Hjælpetropper et Korps paa 4000 Mand til Fods og 2000 Mand til Hest, til hvilke mange unge Mænd, man fortalte 2000, af de første Familier i Frankrig havde sluttet sig og gjorde Felttoget med paa egen Bekostning.

Spørgsmaalet bliver da, veed Historien Noget om en saadan Richelieu? Svaret bliver et Ja. Slaar man efter i *De la Chenaye-Desbois' Dictionnaire de la Noblesse*, XI., Paris 1776, S. 358 ff., saa finder man, at François de Vignerot, marquis de Pontcourlay, og Marie Françoise de Guemadeuc foruden den ovennævnte Søn Armand Jean havde 2 Sønner, af hvilke den yngste havde Navnene *Emmanuel Joseph de Richelieu*, og om hvem det hedder i dette Adels-Lexikon (S. 365): „Emmanuel-Joseph, Comte de Richelieu, né le 8 Mars 1639, Abbé de Marmoutier, de Saint-Ouen de Rouen, Prieur de Saint-Martin des Champs, qui se trouva au combat de Saint-Godard en Hongrie le 1 Août 1664, et mourut au retour, à Venise, le 9 Janvier 1665“. Om denne samme Mand læses følgende Notits tagen fra en Korrespondance fra Wien og trykt i den franske *Avis Gazette de France*, 1664, S. 1052:

de Vienne 29. Sept. 1664.

„Le 16 de ce mois, le comte de Richelieu, qui estoit ici arrivé le jour précédent, alla aussi à Ebersdorf saluer l'Empereur, qu'il complimenta en Latin: et ce Prince luy respondit en la même langue, et en des termes tres obligeans. On fit, ensuite, la revuë de son Régiment en présence des Marquis de Bade et de Dourlach, qui le trouvèrent de cinq cent maistres effectifs, sans les Officiers, tous ayans la cuirasse et le pot en teste.“

Denne Greve de Richelieu var ugift. Har han havt Afkom, kan det kun have været uægte. Det er nu højst sandsynligt, at man hverken i Danmark eller Norge har kjendt det mindste til hans Familieforhold, og har Johan Daniel Richelieu virkelig fortalt Noget af, hvad der senere er gaaet som et Familiesagn om ham, har det næppe været vanskeligt for ham at vinde Tiltro. Gaar man lidt nøjere ind paa Chronologien, saa kommer man i nogen Forlegenhed. Thi Greve de Richelieu var, da han døde, ikke fuldt 26 Aar gammel, og det er ved Aaret 1670, at Johan Daniel Richelieu skal være kommen til Danmark eller Norge. Tænker man sig, at Grev de Richelieu har havt Sønnen Johan Daniel da han var 20 Aar gammel, saa maa Johan Daniel, da han 1670 kom til Danmark eller Norge, have været 11—12 Aar gammel. Men et saadant chronologisk Regnestykke have hans Samtidige i hans nye Fædreland næppe sat op.

Det er vel overhovedet tvivlsomt, om man dengang var streng i Forlangendet af Legitimations-Papirer. Der indvandrede saa mange Fremmede, som fik Plads i Hæren og som man vist tog imod med Glæde, uden at gjøre alt for strenge Undersøgelser om deres Familie- og tidligere Livs-Forhold. Hvad Johan Daniel Richelieu angaar, saa kjendes der, saavidt vides, ikke til saadanne Papirer. Havde man ikke Papirer, saa kunde et Sigil hjælpe. Og det kunde da være interessant at vide, om Johan Daniel har havt et Sigil, og hvilket Mærke der stod i det. I det danske Rigsarkiv er Aftryk af hans Segl fundet i Krigsministeriets Aflevering, Indkomne Sager for August 1681¹⁾, og det

¹⁾ Meddelt af Kapitajn Harbou, dette Tidsskrifts Redakteur.

viser en Sparre med 2 Stjerner foroven, 1 Lillie under Sparren, der er skraveret til azurblaa. Dette samme Segl har hans Sønner brugt til Dokumenter, som bevares i det norske Rigsarkiv. Det er altsaa ikke den franske Familie du Plessis' Vaaben, der er blevet graveret i Johan Daniel Richelieus Signet. Et Sagn fortæller, at der i Hougs Kirke i Eker skal have været et Gravmæle over Oberst Johan Daniel Richelieu med et Vaaben med 3 Sparrer, altsaa den franske Familie du Plessis de Richelieu's. Men det er meget tvivlsomt, om der kan fæstes Lid til dette Sagn.

Først i Aaret 1884 er det paa Tryk blevet gjort bekendt¹⁾, at Fortællingen om Johan Daniel Richelieus Slægtskab med den franske Familie de Richelieu er en Fiktion, og det er oplyst, at Brødrene Christian og Hugo Lente, der vare misfornøjede med, at deres afdøde Broder Frederik Lentes Enke, Anna Christine von Hatten, havde ægtet (14. Marts 1679) Johan Daniel Richelieu, søgte Oplysning om, hvorfra denne Mand stammede. De fik da at vide, at hans rette Navn var *Richel*, at han var fra Omegnen af Koblenz, at han var Reformert, at han „*pour faire plus ressonner son nom avoit pris celuy de Richelieu*“ og udgav sig for en Slægting af Kardinalen af Richelieu, at han rostes for at være „*ein capabler Cavallier*“, og at hans Forsøg paa at udgive sig som Medlem af den berømte franske Slægt bleve fundne latterlige. Der vides Intet om, at de Oplysninger om Joh. Daniel Richel, som Brødrene Lente havde faaet, bleve bekendte i videre Kredse. Men der er Grund til at antage, at Joh. Daniel Richelieu ikke fik Befaling til at bortkaste det Navn, han havde antaget, og leve under sit Døbenavn; han beholdt sin Erobring.

Det kunde være vigtigt at vide, hvilken Fremgangsmaade denne Mand har benyttet for at aabne sig en Løbebane. Mon han ikke har staaet i et eller andet underordnet Forhold til den Greve Richelieu, som var med i Slaget ved St. Gothard og som døde i Venedig? Kan man søge en Bestyrkelse for en saadan Formodning i det ovenfor omtalte Familiesagn, om Johan Daniels Slægtforhold til ham? Derom veed man Intet og vil vel aldrig faa Noget at vide.

¹⁾ Hist. Tidsskr., V. R. 4. Bd. Kbh. 1884, S. 697, Anm.

Familien Richelieu var nu stiftet i Norge og levede hele det 18. Aarhundrede igjennem mest i dette Land, hvor de mandlige Medlemmer af den i overvejende Grad tilhørte den militære Stand. Der er egentlig ikke noget at fortælle om den, og der er kun et Punkt, som her skal berøres, et Punkt, som dog ikke er af stor Betydning. Gjennemgaar man den ældste trykte militære Kalender, som findes i det store kongelige Bibliothek, den for 1756, saa lægger man snart Mærke til de mange franske Navne, som der nævnte Officerer bære. De fleste Officerer med saadanne Navne, som havde Ansættelse ved Afdelinger i Danmark, have *de* foran Navnene, ganske faa have intet saadant Mærke, en har *von*. I Norge var der færre Officerer med franske Navne; de fleste af dem have intet Mærke foran Navnet, faa have *de*, og der staar *von Richelieu*. Johan Daniel skrev sig selv stadig *von Richelieu*, medens han i de officielle, i det norske Rigsarkiv beroende Militærkalendere og i en officiel Bestalling benævnes *de Richelieu*. Hans Sønner skrive sig *von*, medens de kvindelige Medlemmer af Slægten blot skrive *Richelieu*. En af Familien forfattede et latinsk Lykønskningsskrift i Anledning af Fred. Adolph Hansen von Ehrencron's Giftermaal med Catharina Beate Boye, Enke efter Justitsraad Gude. Skriftet bestaar af 6 Blade i Folio, det er trykt i Glückstadt uden Aar (c. 1704) og Forfatteren kalder sig *Fridericus Christianus de Richelieu*, men dette *de* er *von* oversat paa Latin.

Kommer man til Aaret 1821, da møder man en mærkelig Familiebegivenhed. Stabskapitajn i Kongens Regiment Johan Christoffer de Richelieu lod sin Søn døbe og gav ham Navnene: *Louis Armand Emanuel Septimany du Plessis de Richelieu*. Ved denne Navnegivelse skete der et Overgreb, som næppe var tiladeligt. Thi det var den dalevende Minister, Hertugen af Richelieu, som blev opkaldt; han hed: *Armand Emmanuel Sophie Septimanie du Plessis, duc de Richelieu*, og det, som var det urigtige, var ikke, at det danske Barn fik den franske Stormands Fornavne (med Undtagelse af Fornavnet Sophie og med Tilføjelse af Fornavnet Louis), men at det danske Barn fik Navnet Du Plessis de Richelieu. Disse Navne kunde Ingen bære med

Rette, med mindre han hørte til den franske Familie, hvem de tilhørte, og Kapitajn Richelieu maatte have kunnet skaffe sig Underretning om, hvorledes det forholdt sig med hin Richelieus Familieforhold, der betragtedes som den danske Slægts Stifter, og han vilde da have faaet at vide, at han ikke havde Ret til at give sin Søn Navnet *du Plessis*.

Og det er nu ret paafaldende, at Johan Daniel Richelieu ikke førte franske Fornavne ind i Familien; havde han kjendt den franske Familie *du Plessis de Richelieu* nøjere, saa havde han dog vistnok benyttet nogle af dem for at erindre om sin (foregivne?) franske Herkomst. Og det var ikke franske Fornavne, som vare i Brug i Johan Daniels Slægt lige til ind i det 19. Aarhundrede; det var gode danske, norske eller tyske Navne, som bleve brugte: Christian Frederik, Just Philip, Johan Daniel, Johan Christoffer, Georg William Christian, Christian Henrik, Niels, Sigismund, Carl Johannes; Marie Cathrine Christine, Anna Christine, Ingeborg Marie Christine, Christine Eleonore, Sofie Magdalene, Marie Catharina, Magdalene Dorothea. Saa komme pludselig de franske Navne frem, for næsten helt at forsvinde i det næste Slægtled. Det synes at være tydeligt, at der, ved at drage de franske Navne frem, har været et bestemt Maal, som skulde naas. Men Kapitajn Johan Christoffer de Richelieu opnaaede ikke Andet, end at hans Efterkommere bære et Navn, som, saa synes det, maa være trykkende for dem. Thi der kan ikke siges saa meget imod, at En hedder de Richelieu, da Richelieu jo er et Stednavn; men at Nogen i Danmark hedder „*du Plessis de Richelieu*“, og bærer et i Frankrigs Historie berømt Navn, som nu ikke mere eksisterer der, uden at denne Nogen har nogetsomhelst at gjøre med Frankrig, det kan næppe siges at være i sin Orden. Ganske vist mangler det lille, ikke uvigtige Ord „*duc*“ foran „*de Richelieu*“ for at gjøre Illusionen fuldstændig.

Nogle Aar efter, at Navnet „*du Plessis*“ var blevet indført i den danske Familie Richelieu, udkom der en kongelig Forordning, der handler „om adskilligt, som i Henseende til Daaben bliver at iagttage“. Denne Forordning er dateret 30. Maj 1828

og i Paragraf 18 hedder det, „at Præsten haver at paase, at intet upassende Navn, som Vedkommende kunde falde paa at foreslaae, gives noget Barn. Iøvrigt bør hvert Barn ved Daaben benævnes ei alene med Fornavn, men endog med det Familie- eller Stammenavn, som det i Familien bør bære“. Reglen bliver da den, at Familienavnet kun forplantes gennem Sønnen; følgelig faa alle Agnater af lovligt Ægteskab det samme Familienavn, som ikke kan forandres uden ifølge kongelig Bevilling efter derom indgivet udførlig motiveret Ansøgning¹⁾.

Forordningen af 30. Maj 1828 rammer ikke Kapitajn Richelieu, hvis Søn blev døbt 1821. Men om denne Daabshandling havde fundet Sted efter 1828, saa kunde Kapitajn Richelieu med en vis Ret have sagt, at han ikke havde overtraadt Forordningen, thi han havde givet sin Søn sin Families Navn med en Række Fornavne, blandt hvilke Navnet „du Plessis“ var; det maatte overlades Sønnens Godtbefindende, hvorledes han i Tidens Løb vilde bruge dette Navn, om han maaske vilde kalde sig med Døbeefternavnet „du Plessis de Richelieu“. Som Forfatter har nu denne Søn paa Titelbladet af sine Skrifter kun kaldt sig „L. de Richelieu“; men da han skulde have sine Børn døbt, lod han dem kalde „du Plessis de Richelieu“, hvilke to Navne dog ikke godt kunne betragtes uden som *et* Familienavn. Og dette er saaledes blevet fastslaaet af Kirken²⁾.

Her staar man nu ligeoverfor et ejendommeligt Forhold. Forældre kunne lade deres Sønnen (og Døtre) døbe med Faderens Familienavn men med Tilføjelse af et Navn, som ogsaa er et Familienavn, skudt ind umiddelbart foran det i Fortsættelse og i Sammenhæng med Fornavnene. Legalt set kunne disse to Familienavne ikke knyttes sammen til at danne et dobbelt Familienavn, med mindre der er erhvervet kongelig Bevilling dertil. Men man behøver kun at gaa Statskalenderen eller Kjøbenhavns Vejviser igennem for at finde saadanne Dobbeltnavne benyttede, uden at der er opnaaet kongelig Bevilling til at bruge dem som

¹⁾ A. W. Scheel, Familieret, 2. Udg., S. 415.

²⁾ Se Berlingske Tidende, 1894, 8., 10., 18., 20., 27. Januar.

Familienavne. Af og til ser man saadanne Tilladelser offentliggjorte, men det maa siges at være meget sjældent.

I genealogisk og i historisk Henseende kan en saadan egenmægtig Navnegivelse eller Navneadoption, eller hvad man skal kalde det, virke meget forstyrrende. Hvis de, der ønske en saadan Navnesupplering, holde sig til Navne, der kjendes fra Familien selv, f. Ex. ere Moderens, Bedstemoderens eller en anden Ascendents, saa bliver Vanskeligheden næppe saa stor. Anderledes bliver Sagen, naar det tiltagne Familienavn er hentet helt andetstedsfra, saaledes at det bliver uforstaaeligt, hvorledes det er opstaaet.

Et er det, naar Navnene høre hjemme i Folket, et helt andet er det, naar Navnene hentes fra andre Folk. Man kan støde paa de mærkeligste Sammenstillinger af Navne, det vil sige Fornavne. Nylig døde en Mand, som havde følgende Fornavne: Ernst Martinus Calvinus Luther. I Adels-Aarbogen vil man et Sted træffe paa en Mand med følgende Fornavne: Stanislaus August Poniatowsky. Et andet Sted vil man finde „Napoleon“ brugt som Fornavn, og det er vel bekjendt, at „Bonaparte“ ogsaa er brugt som Fornavn. Dette maa nu nærmest betragtes som Familiespøg, der vel i Reglen ingen anden Fortræd gjør end, at det mulig kan være ubehageligt for den, som har Navnet, at bære det.

Men hvis man danner Efternavne med dem, og hvis saadanne Efternavne kommer til at kollidere med andre Landes Navne, saa bliver Sagen alvorligere. Som der er eller arbejdes paa at skabe en international literær Ejendomsret, saaledes burde der ogsaa stiftes en international Ejendomsret til Familienavne, Slægtsnavne, og en international Ejendomsret til Familiernes Mærker, til Vaabnene, til Seglmærkerne, som de bruge, saa at det f. Ex. ikke kan ske, hvad der en Gang er sket herhjemme, at en Mand satte en fremmed uddød Kongeslægts Vaaben paa Døren af sin Kareth, idet hans Navn i Udtalen lignede denne Kongeslægts Navn. —

Hensigten med denne lille Notits har været, at vække nogen Opmærksomhed for hele denne Sag, og især at erindre om, at

der kun ved Erhvervelsen af en kongelig Bevilling dertil kan gjøres retsgyldige Ændringer ved Familie-Efternavne, hvad enten de ønskes helt forandrede eller forlængede eller forkortede.

Spørgsmaal og Svar.

Spørgsmaal.

5.

Oberstløjtnant *Christian Fries* er antagelig født mellem 1690 og 1700, † $\frac{5}{8}$ 1767. Han blev 1719 Kornet ved 1. fynske Kavalleriregiment, 1725 Løjtnant, 1734 Ritmester, 1747 Major, 1756 Oberstløjtnant (m. Anc. fra 1752), Afsked 1758. Han blev c. 1738 gift med Cecilie Christiane Nørck v. Nørckenrone, Datter af Generalmajor Christian N. v. N. og 1. Hustru Sophie Elisabeth Reusch.

Oplysning ønskes om nævnte Oberstløjtnant Fries's Forældre, Fødested og Fødselsdag. Ogsaa andre Oplysninger om ham og hans Slægt ere velkomne.

Bredo Morgenstierne,
Professor, Christiania.

6.

Oplysninger om følgende Personer af Navnet *Rasch* i Danmark og Norge ønskes:

- a. Johan R., der levede 1534, Oldefader af Politimester i København Claus Rasch, hvis Fader var Peder Rasch til Vesterholm i Angel.
- b. Jes R., der 1641 eiede Undevad Gods i Angel.
- c. Jørgen R., † 1653, Canonicus i Lund og Lutenist (jfr. A. Hammerich, Musiken ved Chr. IV's Hof).
- d. Jacob R., † 1654 som Lagmand i Stavanger. Han havde Slægtninge i Tønder, hvor hans Dattersøn Provst Lars Rasch til Haabøl 3. Juledag 1702 prædikede „efter min Fætters Raadmand Tuch(s)ens og Provsten Hr. Rumori Anmodning“, og hvor Provstens Broder Ulrik Frederik R. i 1710 var bosat.